

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΙΔΟΣ

Αριθμ. Πρωτ. 1352

Χριστούγεννα 2009

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 50^η

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΟΣ,
ΙΣΤΙΑΙΑΣ ΚΑΙ ΒΟΡΕΙΩΝ ΣΠΟΡΑΔΩΝ
Χ Ρ Υ Σ Ο Σ Τ Ο Μ Ο Σ

Πρός

Τόν Ἱερό Κληρο καί τόν εὐσεβῆ Λαό
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Τέκνα μου ἀγαπητά,

«Ἦλθε σαρκωθείς, Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν»¹ ψάλλει σήμερα πανηγυρικῶς ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία, ἀπαγγέλουσα σ' ὅλο τόν κόσμο, τό μεγαλύτερο μυστήριο καί τό πιό χαρούμενο γεγονός, τῆς Θείας ἐνανθρωπήσεως.

Αὐτός πού γεννήθηκε ἀπό τόν Θεό Πατέρα Του, πρὶν ἀπ' ὅλη τή δημιουργία, ὄρατῶν καί ἀοράτων, πρὶν ἀπό τήν ἔναρξη τοῦ χρόνου, ἦλθε στή γῆ καί γεννήθηκε ἀπό τήν γαστέρα τῆς Κεχαριτωμένης Μαρίας τῆς ἀειπαρθένου. Εἰσηλθε στό χρόνο μας καί τήν ἱστορία μας.

Ἡ πρώτη Του προαιώνια γέννηση, ἀπό τό Οὐράνιο Πατέρα Του, χωρίς τή μεσολάβηση μητρός, Τόν ἀναδεικνύει ὁμοούσιο Θεό, συναῖδιο μέ τόν ἀναρχο Πατέρα.

Ἡ δεύτερή Του μέσα στό χρόνο γέννηση, ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου, Τόν ἀποκαλύπτει ἀληθινό ἄνθρωπο, τῆς ἴδιας οὐσίας μέ μᾶς.

¹ Τροπάριον τῆς σ' ὠδῆς τοῦ Κανόνος τῆς Γεννήσεως.

Απαράλλακτος, λοιπόν, σέ σχέση μέ τόν Θεό Πατέρα Του, γίνεται έκουσίως κοινωνός καί τῆς δικῆς μας ἀνθρωπίνης φύσεως, προσλαμβάνοντάς την, προκειμένου νά τήν θεραπεύσει καί νά τήν ζωοποιήσει καί νά μᾶς ἀπαλλάξει ἀπό τό φόβο καί τή δουλεία τοῦ θανάτου, ὅπου εἴμαστε ἐνοχικά καταδικασμένοι ἰσοβίως.

Δύο φύσεις (ἡ θεία καί ἡ ἀνθρώπινη) ἐνώνονται ἀχώριστα, ἀδιαίρετα, ἀσύγχυτα καί ἀναλλοίωτα σ' ἓνα καί τό αὐτό πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὅντως, μυστήριο μέγα καί θαῦμα παράδοξο, ὑπερβαίνει τήν ἀνθρώπινη λογική καί ὑπερέχει πᾶσαν ἐννοίαν.

Τό μυστήριο αὐτό, πού χαροποιεῖ τά σύμπαντα, προσεγγίζεται, ἐν τούτοις, καί φανερώνεται, σ' ὅσους μέ πίστη τό προσκυνοῦν καί ἀποδέχονται μέ ἀπεριέργη ἀπλότητα τό «**οὕτως ηὐδόκησεν ὁ Θεός**» τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅστόσο, ἐνῶ δέν γνωρίζουμε τό πῶς, δέν ἀγνοοῦμε καί τό γιατί τῆς γεννήσεως. Αὐτό μᾶς ἀπεκάλυψε ὁ σαρκωθεῖς, γιατί αὐτό ἦτο ἀπαραίτητο γιά τή σωτηρία μας. Γιατί ἦλθε στή γῆ ὁ Χριστός; Ἦλθε ἀμαρτωλούς σῶσαι.²

Γί' αὐτό καί ἓνα ἀπό τά τροπάρια τοῦ Κανόνος τῆς Γεννήσεως λέγει: «**Ἐκεῖνος πού κρατεῖ τάς ἡνίας καί χαλινούς τῶν ἐπουρανίων καί ἀχράντων δυνάμεων, ἐπλάγιασε καί ἀναπαύεται στό παχνί τῶν ἀλόγων ζώων. Αὐτός πού φασκιώνεται μέ εὐτελῆ ράκη, διαλύει τά πολύπλοκα σειράδια καί τίς ἀλυσίδες τῶν ἀμαρτιῶν τῶν ἀνθρώπων**».³

Ἀμαρτία εἶναι ὁ χωρισμός τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τό Θεό. Ἡ ἀνταρσία! Ὁ ἐγωϊσμός, πού μᾶς κάνει νά μὴν ἀγαπᾶμε τόν Θεό καί τόν συνάνθρωπό μας, νά γινόμαστε ὁ καθένας μας εἶδωλο καί νά αὐτολατρεῦομαστε, νά μὴν ὑπακούουμε στίς ἐντολές καί τό θέλημα τοῦ Δημιουργοῦ μας, νά μὴν αισθανόμαστε τήν μικρότητα καί τήν ἀνεπάρκειά μας, νά μὴ μετανοιῶνουμε ποτέ, νά ἀκυρώνουμε τόν σκοπό τῆς δημιουργίας μας. Νά μὴ ζοῦμε δηλαδή ἐκκλησιαστικά.

Ἐπειδή ὅμως ὁ Θεός εἶναι ἡ Ζωή τῶν ἀνθρώπων, χωρισμός ἀπό τό Θεό εἶναι στήν οὐσία χωρισμός ἀπό τήν ἴδια τή ζωή, δηλαδή ἀσφυκτικός θάνατος!

² Α' Τιμοθ. α',15.

³ β' Τροπάριο ΣΤ' ὠδῆς Κανόνος Χριστουγέννων.

Νά γιατί ό σοφός Παροικιαστής όνομάζει τίς άμαρτίες σειρές καί άλυσίδες· «Σειραῖς δέ τῶν έαυτοῦ άμαρτιῶν έκαστος σφίγγεται».⁴

Από τήν άμαρτία καί τά έξ' αὐτῆς φοβερά καί επίπονα, ἦλθε συνεπῶς νά μᾶς σώσει ό λυτρωτής μας καί Θεός μας, κάνοντάς μας μέλη τοῦ Σώματός Του, τῆς Αγίας Του Έκκλησίας, κληρονόμους τῆς Βασιλείας Του.

Άδελφοί μου καί τέκνα μου,

Πολλοί, σχεδόν όλοι, έορτάζουν τή σημερινή έορτή. Ἦλθαν τά Χριστούγεννα, διαλαλοῦν. Ὅχι λίγοι, όμως, δυστυχῶς, χρησιμοποιοῦν τή γιορτή τῆς Έκκλησίας καί τῆς δίνουν τελείως κοσμικό χρώμα καί τόνο έντονα διασκεδαστικό. Μπορεῖ μάλιστα κάποιοι έξ αὐτῶν, πού αλλοιώνουν έτσι τό περιεχόμενο τῆς γιορτῆς, νά στέκονται μέ άδιαφορία ἢ καί έχθρότητα άπέναντι στόν τεχθέντα Βασιλέα. Οί τραγικές αὐτές αντιφατικότητες δημιουργοῦν τό έρώτημα· Γνωρίζουμε τί πραγματικά έορτάζουμε; Καί τό κυριότερο· Ποιά θέση ἢ μάλλον ποιά σχέση έχουμε ἢ έπιθυμοῦμε νά έχουμε μέ τόν σαρκωθέντα Χριστό;

Εἶναι αλήθεια ότι σήμερα ό άνθρωπος όχι άπλᾶ σφίγγεται, αλλά συνθλίβεται άπό πολλά. Έκεῖνος, όμως, έγκλωβισμένος μέ ειδωλολατρική μανία στήν ύλη, φαίνεται νά άγωνιᾶ μόνο για τήν οικονομική στενότητα, ἢ όποια τόν ταλανίζει καί τόν όδηγεῖ στήν άσφυξία. Σ' αὐτόν τόν κόσμο τῆς συγχύσεως καί τῆς λαθεμένης διαγνώσεως πού όδηγεῖ στό θάνατο, ἢ Έκκλησία μέ κρυστάλλινο καί καθαρό λόγο, έπισημαίνει· Η πιεστική κρίση στά οικονομικά μας μεγέθη καί στήν τσέπη μας, πού δέν εἶναι ἡ οὐσία, αλλά ἡ περιουσία τῆς ζωῆς, όπως καί τά τόσα άλλα συμβαίνοντα κακά, πού άσχημίζουν τή ζωή καί κάνουν άβίωτο τό βίο μας, όφείλονται στήν στενόχωρη καρδιά μας, τήν άπρόθυμη νά άνοίξει τήν θύρα της καί νά δεχθεῖ καί νά άναπαύσει Τόν έρχόμενο.

«Σειραῖς τῶν έαυτοῦ άμαρτιῶν έκαστος σφίγγεται» !
Έπιθυμοῦμε λύση; Ἰδού καιρός ευπρόσδεκτος. Ἰδού ἡμέρα σωτηρίας. Ἄς ποθήσουμε καί ἄς άγωνισθοῦμε νά γίνουμε σκῆνωμα τοῦ Θεοῦ καί όχι σκῆνωμα τῆς άμαρτίας. Αποθώμεθα τά έργα τοῦ σκότους.⁵ Χριστόν άγαπήσωμεν, τόν σαρκωθέντα δί' ἡμᾶς, έως ἡμέρα έστιν.

⁴ Παρ. ε', 22.

⁵ Ρωμ. ιγ', 12.

Ἔρχεται νῦξ, δηλαδή τό τέλος ἐποχῆς γιά τόν καθένα μας, ὅποτε οὐδείς δύναται ἐργάζεσθαι.⁶

Ὁ Σεβασμιώτατος προκάτοχός μου Μητροπολίτης κ. Χρυσόστομος καί ἡ ταπεινότης μου, σᾶς εὐχόμαστε ἐγκαρδίως τήν ἀπελευθέρωσή σας ἀπό τά δεσμά καί τόν κλοιό τῶν ἀμαρτιῶν σας. Εὐχηθῆτε καί σεις γιά μᾶς τό ἴδιο, ἵνα ὡς υἱοί φωτός ἅπαντες, εὐσχημόνως περιπατήσωμεν τόν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἀκολουθοῦντες πιστά τόν εὐεργέτη καί Σωτήρα μας Ἰησοῦν Χριστόν.

Καλή πορεία, καλή συνοδοιπορία, καλό τέλος στήν ἀρξάμενη ἤδη Βασιλεία, τοῦ διά τήν ἡμετέραν σωτηρίαν σαρκωθέντος Σωτήρος Χριστοῦ.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

Ἰωάννης Χρυσόστομος

Σημείωση: Ἡ παροῦσα νά ἀναγνωσθεῖ ἀργά καί καθαρά στό ἐκκλησίασμα τῆς 25^{ης} Δεκεμβρίου, μετά τό Ἱερό Εὐαγγέλιο.

⁶ Ἰωάν. θ',4